

LINA BENGTSDOTTER

Lågorna

FORUM

Tidigare utgivning

Annabelle (2017)

Francesca (2018)

Beatrice (2020)

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Lina Bengtsson 2022
Omslag: Sofia Scheutz Design
Omslagsfoton © HG-Fotografie och Sofia Scheutz
Tryckt hos ScandBook, EU 2022
ISBN 978-91-37-15354-4

Vi går på grusvägen. Katja i sin mosters röda klänning och jag i en ljusblå kjol och kofta ur samma garderob.

Jag säger till Katja att vi kanske ska gå tillbaka, att hela den här idén är ... dåraktig. Men Katja bara fortsätter och jag ... jag kan inte få mig själv att vända om.

När vi kommer till den gamla eken, där grusvägen övergår i gräsväg börjar Katja sjunga.

På promenaden, jag går och tittar
Till sång jag lyssnar, från fåglar små

Hon skrattar och tar min hand och min svaga röst blandas med hennes rena, starka.

En vacker flicka, min blick den hittar
En tanke plötsligt, den säger till mig då

Som ett väsen, ett allseende öga som svävar ovanför oss, följer jag vår vingliga väg mot huset. Är det verkligen jag som tumlar runt därnere i en försvunnen flickas kläder? Är det jag som försöker hjälpa Katja upp när hon ramlar och sedan själv dras med i fallet? Är det vi som kravlar runt, reser oss och fortsätter framåt sjungande på låtar från en annan tid?

Och så är vi framme, stugans mörka fönster, den skarpa doften från syrenhäcken, nattfåglar som skriker. Gräsklipparen står i kanten

av tomten där trädgården övergår i skog och intill den, bensindunken. Det är som om den är utplacerad av en regissör i den här märkliga scenen där jag är både åskådare och aktör.

Det är Katja som skruvar av den svarta korken, Katja som håller en bensinstig ända fram till huset och sedan skvätter det sista på väggen vid entrén. Det är Katja som gör allt det där, men jag stoppar henne inte. Det är inte förrän hon tar upp sin tändare som jag säger att han kanske är kvar därinne. Men nej, säger Katja. Han är tillbaka i Stockholm. Jag såg honom på stationen idag. Sedan böjer hon sig ner och tänder på och jag gör ingenting för att stoppa henne.

Som en väsande orm slingrar sig lågorna fram mot huset. Så snabbt det går, hinner jag tänka när elden börjar smeka fasaden. Och så ändrar himlen färg och lyser upp Katjas ansikte. Hon skriker något till mig men jag hör ingenting i dånet från elden. Då sliter hon tag i min arm och vrålar att vi måste springa, vi måste för i helvete springa för annars dör vi.

Vill du dö?

Jag skakar på huvudet men benen rör sig inte och jag tänker att jag kanske är ett djur, en häst som hellre brinner inne i tryggheten i stallet än överlever utanför.

Katja släpper mig och försvinner in i skogen. Hon tänker inte dö.

Saker längst in i min garderob i det gamla kvarnhuset i Mossen:

Ett sönderböjt silversmycke som en gång föreställt en lyra, ett par spermastela vita bomullstrosor, en skriftlig motivering till varför Vega Johansson vunnit första pris i en novelltävling på temat döds-
synder, fyra hopknölade noveller med respons från Atle Berggren – utropstecken, frågetecken och krav på att här och här vill läsaren ha mer – en brun bibel, misshandlad till oigenkännlighet. Och sedan, fotot på oss. Vi har armarna om varandras axlar och kisar mot solen. Det togs i maj, 2008, bara några veckor innan det hände.

DET ÄR TRE och en halv timme mellan Stockholm och Silverbro. Tågresan tar längre tid än flyget från London till Stockholm. Jag behövde sova, men sätenas felvinklade nackstöd gjorde det svårt för mig och varje gång jag blundade började tankarna dansa runt i huvudet. Jag såg Katja framför mig, såg henne blek och rökande på sängen i sitt rum i Stentorpsgården, hörde Jacks trygga viskande:

Allt blir bra Katja.

När jag blundade hårdare såg jag lågorna lysa upp himlen, Katjas upphetsade ansikte, jag hörde ropen och kände röken i mina lungor.

Jag tog en klunk av det starka tågkaffet och tänkte på det näst sista samtalet med Katja. Det var när jag bott i London något år som hon ringde och berättade att hon var med barn. Hon var i femte månad-
en när hon förstod det och hon skulle ha tagit bort det om hon vetat, men nu var det för sent. Tänk, sa hon, att det hade blivit för henne som för mig. Var det inte sjukt, att samma sak skulle hända oss båda?

”Vem är pappan?” frågade jag.

”Jag vet inte, nån dåre från stan.”

”Men vad fan.”

Katja spelade förvånad. Hon visste inte att det var jungfru Maria hon pratade med. När hade jag blivit så dömande? Hade jag kanske gått och blivit dryg bara för att jag fått till det med den där rikemansfanten?

”Frans”, sa jag. ”Han heter Frans och jag dömer inte, jag tänkte väl bara att du kanske hade en aning om vem som är pappa.”

”Dom är ju så lika”, sa Katja. ”Det är helt omöjligt att hålla isär

dom.” Och sedan, allvarligare: ”Jag vet inte om jag kommer att fixa det här Vega.”

”Det ordnar sig. Om du bara är rädd om dig så kommer det gå fint.”

”Jag är inte rädd om mig. Det vet du mycket väl.”

”Du kan väl ändra dig?”

”Kan man det? Kan man bara ändra sig?”

”Om man har viljan kanske, förmågan ...” Jag försökte tänka ut något peppande att säga om viljan, men det gick inte. Jag hade den inte heller.

”Kommer du hem när barnet är fött?” sa Katja.

”Ja, det gör jag nog.”

”Lovar du?”

Jag lovade fast jag visste att det var ett löfte jag skulle bryta.

”Dom kanske skulle kunna bli vänner”, sa Katja, ”våra önskade stackars barn. Tror du inte det?”

Jag sa att jag trodde det, sedan frågade jag hur det var med Jack.

”Han har varit jävligt ledsen”, sa Katja. ”Jävligt ledsen för att du gjorde som du gjorde.”

Jag sa att jag bara flyttat, inte begått en dödssynd. Sedan kom jag av mig, för det kanske var precis det jag hade gjort.

”Har du tröstat honom?” kunde jag inte låta bli att fråga.

”Du försvann”, sa Katja. ”Jag har ingen skyldighet att berätta nåt för dig.”

”Jag undrade bara.”

”Du skulle ha stannat”, sa Katja.

”Jag orkade inte. Det gick inte att vara kvar. Skulden”, lade jag till när Katja bara var tyst i luren.

”Men vi visste ju inte”, sa Katja till slut. ”Det hände bara. Det var ... ödet.”

”Jag tror inte på ödet.”

”Slumpen då?”

”Snarare den fria viljan”, sa jag, fastän jag inte riktigt trodde på den heller.

”Det var inte vårt fel”, fortsatte Katja högre.
Jag sa att det var det visst. Allting var vårt fel.

Sedan, nio år av tystnad. Det var till i förrgår. Vi hade Frans affärspartner och hans fru hemma på en tidig middag och mitt i ett ändlöst samtal om bostadsmarknaden, aktieutdelningar och exits, ringde min telefon. Jag ursäktade mig och gick mot köket samtidigt som jag svarade.

”Silver?” sluddrade Katja. ”Är det Silver?”

Hon hade bytt nummer och jag var inte alls beredd på att höra hennes röst. Nu slungade den mig tillbaka i tid och rum och fick mina händer att sticka.

”Katja”, sa jag. ”Är det du? Är allt okej?”

”Nej”, sa Katja. Sedan började hon gråta.

Jag frågade vad som hade hänt och medan Katja hämtade andan tittade jag på regndropparna som gled nerför fönsterrutan och kämpade mot impulsen att lägga på och bara återvända till lammsteken och dyrvinerna, långt bort från det mörker jag en gång varit med och skapat.

”Det har kommit upp saker”, sa Katja.

”Vad?” Jag kände hur rummet krympte. ”Vad är det som kommit upp?”

”Ingenting är som jag trodde.”

”Vad?”

”Jag kan inte ta det på telefon. Du måste komma hem. Allting har kommit tillbaka. Jag kan inte hålla det inom mig längre. Det är skulden ... jag orkar inte mer.”

”Du har väl inte pratat med nån?” sa jag och tänkte på löftet vi gett varandra en gång, det om att vi skulle låta allt som hände den natten dö med oss. ”Kom ihåg vad vi lovade varandra.”

”Kom ihåg att du svek mig”, sa Katja och sedan sluddrade hon något ohörbart.

”Kan du inte bara berätta vad som har hänt”, sa jag för jag ville inte gå in på skulden. Jag kände mig yr.

”Kom hem bara”, sa Katja. Sedan bröts samtalet och ingen svarade när jag ringde tillbaka.

Jag skickade ett meddelande om att jag skulle boka en flygbiljett och en vädjan om att hon inte skulle göra något ogenomtänkt.

Svaret kom direkt. *Skynda dig!*

Jag vet inte hur länge jag stod kvar i köket med telefonen i handen och tänkte på allt det där som jag tillbringat de senaste tio åren med att försöka glömma, alla meningslösa metoder jag utvecklat för att få bort det obehagliga: nypa mig i skinnet på underarmarna, springa mig trött, varma bad. Korta stunder hade det fungerat, men nu stod jag här mitt i stormen igen och mindes Atles ord om skuld, att det var svårt att veta var den började och slutade.

Den slutar inte, tänkte jag. Den tar aldrig slut.

En ung kvinna med ett sovande spädbarn på armen slog sig ner på sätet mitt emot mig. Jag hade varit så inne i mina tankar att jag inte märkt att tåget stannat vid en station och att människor klivit av och på. Barnet vaknade till och gnydde. Kvinnan log ursäktande innan hon knäppte upp sin skjorta och lade baby'n till sitt bröst. Det såg så naturligt ut. När Valter var liten tänkte jag ofta på att vissa kvinnor verkade vara bättre rustade än andra att bli mödrar, och nu kände jag den återkommande sorgen över att inte vara en av dem.

Jag tog upp min väska och plockade fram manuset som jag skrivit ut på ett bibliotek några dagar tidigare. Det hade varit enklare att göra det på Frans kontor, men jag hade ingen lust att träffa de överparfymerade stelt leende kvinnorna i receptionen, jag ville inte komma in där som en bortkommen stackare och inte veta vad de visste om alla dumheter som Frans sysslade med när de sa att han var oanträffbar.

Jag satt en stund och tittade på titeln, *Lågorna*. Under den fanns femtiofyra sidor av hopp, självförakt och storhetsvansinne.

Om det var bra?

Ingen aning.

Lågorna

Var börjar man? Som i mitt fall: Jag kan starta storstilat, mitt i handlingen, med lögnerna och de liv som tog slut, eller kanske mer lågmält, med den speciella platsen där jag växte upp, min storvuxne far John och den vackra Cecilia som var min mor.

Någon sa till mig en gång: *Alla historier kan bli intressanta eller ointressanta, allt hänger på berättaren Vega. Glöm inte det.*

Och om jag nu är en berättare spelar det kanske inte så stor roll var jag börjar. Och om jag inte är en berättare spelar det ju ingen roll i alla fall.

Den första maj 1990, två veckor före utsatt tid kom jag till världen på badrumsgolvet i huset där vi bodde. Pappa, som tog emot mig, menade att jag var ett mycket speciellt barn, det hade han märkt direkt: *Du skrek innan du var helt ute ur kroppen. Det är sant. Jag har aldrig varit med om något liknande.*

Men så var ju pappa ingen barnmorska utan förman på Silverbro Trä, den förste man ringde när något gick sönder. John Silver lagade allt.

Egentligen bodde vi inte Silverbro utan i Mossen, sex kilometer utanför samhället. Det var två ensamma gårdar, Kvarnen och Stentorpsgården, omringade av betesmark och en mosse. Folk sa att mossen saknade botten, men enligt min farmor var det bara skitsnack. *Klart att den har en botten*, sa hon när jag fantiserade om att förlora fotfästet och sjunka ner, *allt har ett slut någonstans.*

Jag vet inte varför jag alltid drogs till saker som var livsfarliga, men det var som om de ropade efter mig. *Kom! skrek de, kom närmare, närmare, bara lite till.* Jag balanserade längst ut på hala klippkanter, sträckte fingrarna mot sågklingan när pappa kapade veden och klev ut på älvens tunna is.

Farmor tyckte att mamma var slapp med min uppfostran. Cecilia borde hålla bättre koll på mig och varna mig för vad som kan hända flickor som sprang vind för våg så som jag gjorde.

Tänk på Sofia, viskade hon ibland. *Glöm inte Sofia.*

Och mamma sa att ingen skulle glömma Sofia, att hennes namn och historia för alltid skulle vara en del av Silverbro, men att hon inte tänkte låta det begränsa min värld.

Några kilometer från vår gård, åt motsatt håll från samhället, bredde Storskogen ut sig. Det var en gammal barrskog, så tät att solens strålar knappt nådde marken, men i vissa partier kunde den plötsligt övergå i lövträd och sly och bli sank, snårig och förrädisk. Det pratades om människor som gått vilse där och aldrig hittat ut, om själar som skrek i vindstilla nätter och faran i att låta sig förtrollas av älvor och skogsrån. Det var så sagorna gick i Silverbro när jag var barn och när jag var stor nog för att ifrågasätta alltsammans, så gjorde jag det ändå inte. Jag var en flicka som tyckte om att tro på sagor.

Där, mellan stenmurar, skog och mossar, bodde alltså vi, familjen Silver. Att vi egentligen hette Johansson, var det inte många som visste. Det smeknamn som pappa fick som barn, John Silver, (efter en alldeles vit hårslinga vid vänster tinning) blev också mitt och mammas. Cecilia och Vega Silver.

Vårt hus kallades Kvarnen. Det var en gammal mjölnarbostad som tillhört pappas släkt i flera generationer. Kvarnen var både sned och vind och illa isolerad och om kvällarna var det aldrig riktigt tyst. Det lät som om någon vandrade i trappan och tumlade runt på vinden. Pappa, virkesexperten, förklarade det med att trä var ett levande material, att det var därför som det knäppte och knirrade ibland.

Saker gick alltid sönder i Kvarnen, lister lossnade, dörrar gick i baklås, den gamla värmepannan tystnade. Jag önskade ofta att vi skulle bo inne i centrum, i en sådan där vänlig enplansvilla där allt var varmt, helt och enkelt, men mamma sa att vårt hus hade en själ och att själen var viktigare än bekvämligheter. Farmor brukade fnysa när mamma sa sådana saker. Hus kunde vara bekväma eller obekväma, men någon själ hade de inte.

Med eller utan själ så verkade Kvarnen i alla fall ha farmor i sitt grepp eftersom hon vägrade lämna gården. Efter farfars död hade hon sålt den till mamma och pappa, men i stället för att flytta hade hon helt fräckt bosatt sig i den gamla drängbostaden på tomten och där satt hon sedan och sörjde det liv som tagits ifrån henne.

I det andra huset på gården, det som kallades boden, hade mamma sin ateljé, alla de tavlor som ingen ville köpa. Innanför ateljén fanns ett inrett rum med en liten toalett och där brukade mamma hysa in människor som hon sa hade hamnat lite vilse i tillvaron. Det var kvinnor som lämnat sina män, liftare utan slutdestination och fäder som supit bort sina familjer. Mamma var tröstaren som lyssnade och förstod. Hon bjöd på vin, mat och cigaretter och sa att det bara var att härda ut, andas och låta timmarna gå. Men allt det där var innan jag föddes, efter det fanns inte utrymme för fler sorgsna själar än mammas på gården.

Hon är inte av rätt virke, sa farmor till pappa om kvällarna när mamma var ute i ateljén.

Pappa svarade alltid med att Cecilia var av det finaste virket, att han älskade henne.

Och det var ju fint med kärlek och allt det där tyckte farmor, men med människor som Cecilia, med sådana här ... konstnärssjälar ... det skulle aldrig sluta bra. Det var bara något hon kände på sig, att det inte skulle sluta lyckligt.

Vi får bara hoppas, sa farmor, *vi får verkligen hoppas att flickan inte blir likadan hon.*

Jag förstod inte vad det var för farligt med att bli som mamma för hon var allting som jag drömde om att vara. Mamma kunde

måla, berätta historier och prata avslappnat med människor hon inte kände. Men det var innan jag sett den andra sidan av henne, innan jag hittat henne gråtande på golvet i ateljén, innan pappa fick hämta henne i byn mitt i natten i bara underkläderna, innan hon började ta med mig på utflykter till märkliga platser, innan hon hamnade i rummet på femton kvadratmeter på en sluten psykiatrisk avdelning.

När pappa jobbade och mamma målade var jag ofta med farmor. Jag satt intill henne vid den stora vävstolen och såg hur trasor förvandlades till mattor ackompanjerat av ett taktfast dunkande som fick mina tankar att sväva iväg. Det var så jag tillbringade de flesta av mina dagar innan jag började skolan, i mina egna världar med låtsasvänner, talande djur och mystiska väsen. Men när mamma dukade och bäddade åt kamrater som bara var synliga för mig och lyssnade på mina ändlösa historier, så var farmor mer skeptisk.

Försök hålla dig till verkligheten, sa hon när jag berättade mina sagor, verkligheten var svår nog, man behövde inte hålla på och dikta ihop saker.

Mamma tyckte att det var lustigt att farmor, som hade så svårt för sagor, kunde vara religiös. Själv var Cecilia ateist, men hon kunde ändå rabbla långa citat och släktled ur Bibeln. Det var Jakob och hans söner, stycken ur korintierbrev, psaltaren och Johannesevangeliet. *Jag är den gode herden. Den gode herden ger sitt liv för fåren.*

Varför kunde Cecilia så mycket om allt det där när hon inte trodde på Gud?

Hon sa att sagor inte behövde vara sanna för att man skulle tro på dem.

Farmor sa att om man inte trodde på Vår Herre så fick man inte evigt liv.

Men mamma ville inte ha ett evigt liv. Hon tyckte att det lät som en mardröm man inte kunde vakna upp ur. Ja, men det kunde väl Astrid hålla med om, att det var något alldeles fruktansvärt att aldrig få ro?

Självisste jag inte vad som var värst, att vara död i en evighet eller att leva för alltid.

När jag fyllde sex så fick jag en bibel av farmor. De tunna bladen och små, små bokstäverna fick mig att tänka att det var en bok som kunde räcka hela livet, och det skulle den också, sa farmor, den var livets bok och om jag bara läste den så skulle allting gå bra. Men farmor hade fel.

Jag hade nog varit ett mycket ensamt barn om inte ödet placerat Jack Linder i min närhet. Jack, denna modiga, musikaliska pojke som tyckte lika mycket om att utsätta sig för faror som jag. Vi hoppade mellan de vassa jordbruksredskapen i den övergivna granngården, tävlade om vem som vågade sig längst ut i sankmarkerna på mossen och skrämde slag på varandra med historier om naglar i kistlock och levande döda. Jag älskade att se skrällen i Jacks blick när jag återberättade och kryddade berättelserna om alla hemskheter som hänt i Silverbro förr i tiden. Det var män som försvunnit i silos, träd som fällts fel och sprättat upp bröstkorgar och så var det den sorgligaste historien av dem alla, den om flickan som en gång bott i Stentorpsgården bredvid oss, historien om Sofia Lo. Under en kväll på puben hade hon bara försvunnit ut i sommarnatten utan ett spår. Det hade hänt flera år innan jag och Jack föddes men vi hade ändå hört om händelsen så många gånger att det kändes som om vi varit där, som om vi gått i skallgångskedjorna, sökt i skogen och de övergivna ladorna, ropat hennes namn.

Sofias försvinnande hade splittrat hennes familj. Mamman åkte tillbaka norrut, systemen flyttade någonstans med sin pojkvän och pappan, Holger Lo, som fram till dess varit en pålitlig skiftledare på Sågen, hamnade snart med gänget på fyllebänken inne i samhället. Stentorpsgården var fortfarande i familjen Los ägo, men ingen tog hand om den och för varje år blev färgen på fasaden allt blekare, takpannor föll till marken och grusgången växte igen.

Jack och jag brukade klättra över muren dit, gå genom den vildvuxna trädgården och titta i de smutsiga fönstren. Möblerna

därinne var täckta med vita lakan och den stora klockan i vardagsrummet hade stannat på kvart över elva. Om vi stod där en stund så brukade bilder av Sofia framträda för mig. Jag såg henne dansa runt i soldammet vid den öppna spisen, såg henne skratta med sin syster, och sedan, hur hon bara gick upp i rök och försvann. Jack hade inte lika lätt att skapa bilder så jag försökte hjälpa honom: *Hon blundar, snurrar, sträcker armarna mot taket.*

När jag tänker på min tidiga barndom är Jack nästan alltid där. Jack med gitarren i pojkrummet, Jacks ansikte när han lyssnar på mina berättelser, Jacks hand som griper tag i min när jag låtsas vara på väg att sjunka ner i mossen, vi två i bersån bakom hallonlandet, mamma som spexar och serverar *herrska*pet. Och sedan, i hålet efter Cecilia: Jack som finns där, som sitter intill mig när jag ligger stum i sängen med blicken fast i taket.

De första åren var det bara vi: Jack, jag, sångerna och sagorna. Men så, sommaren innan vi skulle börja högstudiet, bestämde sig Kristina Rainen för att skiljas, ta sina barn med sig och återvända till Stentorpsgården och då förändrades allt.

JAG LADE MANUSET i knäet och tänkte på vad Atle skulle ha sagt om det.

Var är den personliga rösten? skulle han säkert fråga. Var är modet, mörkret, djupet?

Han skulle säga att jag fastnat i kronologin och naturbeskrivningarna, att jag dröjt mig kvar vid de platser som jag älskat som barn, hallonlandet, målarboden och mossen. Och det var väl fint, men visst ville jag något mer?

Ja, det fanns något mer, något som jag ville berätta, men det verkade som jag bara gick i cirklar kring det. Efter alla dessa sidor hade jag knappt doppat tårna i mörkret. Jag hade snuddat vid mamma, hennes nattliga utflykter och irrfärder, men jag hade inte skrivit om händelsen i ladan och inte heller något om den där natten när allt tog slut.

Tänk inte, skriv, sa Atles röst i mitt huvud, håll bara hårt i författarens frihet.

Men det vi gjorde ... om det någon gång publiceras kommer ju alla få veta.

Du kan bara döpa människorna och platserna till något annat och skriva under pseudonym, det viktiga är att du får ur dig historien.

Det är ingen historia. Det är ju sanningen!

Ingen berättelse är sann, Vega. Det är den enda sanningen.

Jag bläddrade vidare i manuset, skummande igenom skildringen av när jag och Jack träffade Katja och Danny för första gången, glädjen när vi förstod att de var tvillingar och att vi alla skulle gå i samma klass. Sedan: långa beskrivningar av Stentorpsgårdens förvandling, Kristinas fylledagar och Samuels eviga hamrande på lägenheten uppe på loftet.

Samuel... den senaste tiden hade jag några gånger börjat skriva om det äldsta av syskonen Rainen, han som var vuxen när de kom tillbaka till Silverbro. Jag hade försökt att beskriva hans rovdjursblick, ansiktet som aldrig riktigt gick att läsa och obehaget jag kände inför honom från allra första stund. Men det hade bara blivit lösryckta stycken om hans gamla BMW, hans vargliknande konstant skällande hundar och hans obehagliga förmåga att dyka upp som ur tomma intet. Sedan stelnade fingrarna och jag kunde inte förmå mig att göra annat än att bara stirra ut i luften och sedan hoppa till en annan scen.

Nästa stopp med tåget var den lilla stad som pappa flyttat till när han blev ensam i Kvarnen. John Silver i sin sorgliga tvåa där han alltid verkade så sysslolös och felplicerad, inget att laga, ingen att trösta. Han, som lovat farmor att aldrig sälja barndomshemmet, hade gjort just det ett år efter att jag flyttat till London. Farmor skulle ha protesterat om hon kunde, men vid det laget låg hon redan med sin man och hans föräldrar i familjegraven på Silverbros kyrkogård.

Det var för tystnaden som pappa flyttade. Han stod inte ut med tystnaden. Han stod inte ut med tanken på att han skulle dö som en eremit i skogen. Men sanningen var nog att han var mer ensam i staden, omgiven av människor som han inte kände.

Jag tog upp telefonen och tryckte på Katjas nummer. Efter samtalet i London hade vi inte haft någon mer kontakt. Hon svarade inte på mitt sms när jag skrev att jag beställt en biljett och när jag ringde kopplades jag direkt till mobilsvaret. Det var samma sak nu. *Katja här, kan inte svara. Jag lyssnar inte på meddelanden så skicka ett sms.*

Hon lyssnade inte på meddelanden, men nu talade jag ändå in ett. ”Katja”, sa jag. ”Du måste svara. Jag är snart hemma, snälla prata inte med nån och gör inget dumt.”

När jag hade lagt på tittade jag på alla sms jag skickat henne de senaste dygnet, hur jag alltmer desperat vädjat om att hon skulle hålla ihop, hålla tyst och vänta med vad det nu var som hon tänkte göra tills vi pratat.

Kanske var det redan för sent. Jag föreställde mig Katja sitta i baren på puben, hörde henne högljutt säga att hon hade något som hon ville berätta om.

Skulle byborna ha förståelse för oss? Rättssystemet? Jag trodde inte det. Skulle pappa orka med fler sorger i sitt liv? Och Valter, vad skulle hända med honom?

Jag skulle stanna hos pappa en stund och äta och sedan fortsätta med nästa tåg till Silverbro. Det var två timmar till det gick.

John Silver stod på perrongen med händerna nerkörda i fickorna. När han såg mig sken hans ansikte upp och han skyndade sig fram för att ta rullväskan ur min hand. Hur hade resan gått? Hur var det med Valter? Frans? Var jag hungrig? Han hade gjort en smörgåstårta.

”Bara till oss två?”

”Ja. Vi älskar ju det”, sa pappa. Han log men jag såg sorgen i hans ögon. Mamma hade också älskat smörgåstårta.

Vi gick över torgets kullerstenar. Jag tittade upp mot husen, på det lilla köpcentret Kupolen, den rosa stenfasaden på stadshotellet där jag och Katja lurat oss in fastän vi var för unga. Varje gång jag hälsade på pappa slogs jag alltid av den underliga känslan att det här inte var samma stad. Det var som om den krympt och blivit till något annat.

Lägenheten doftade av grönsåpa. Jag hängde upp min jacka och ställde mina skor bredvid pappas två par. Pappa gick till köket och sa att jag kunde sätta mig i vardagsrummet så länge. Det var trevli-

gare att äta där. Och nej, han vill inte ha hjälp med något, jag skulle bara vila efter resan.

På väggarna i vardagsrummet hängde de tavlor som var kvar efter mamma. De var anpassade för takhöjden i Kvarnen och såg för stora ut i den lilla lägenheten men när jag påpekade det för pappa hade han sagt att han inte brydde sig om sådant som proportioner, att han ville ha dem runt sig jämt. Det gjorde honom lycklig.

Men det var inga lyckliga målningar som mamma lämnat efter sig. Jag tittade på de mörka, ångestfyllda ansikten som trädde fram ur färgkaoset på de inramade dukarna. Det var deprimerande att tänka på att pappa hade dem runt sig jämt.

Hela lägenheten var som ett mausoleum över mamma. Överallt fanns foton av henne, pappa och mig. Jag, tanig och mörkögd i olika åldrar mellan mina föräldrars kärleksfulla blickar. På nattduksbordet hade pappa ställt bröllofsfotot, mamma barfota i klänningen hon sytt av ett gardintyg, det mörka håret utsläppt och blicken fäst på sin långa ljusa make. Bakom dem syntes det gula rapsfältet och den stora skogen bakom Mossen. Det var en vacker bild men jag förstod ändå inte att pappa orkade möta den varje gång han klev innanför dörren till sitt sovrum.

Pappas gitarr stod lutad mot en av garderobsdörrarna. Jag kunde se honom med den hemma i Kvarnen, höra honom sjunga om Cecilia som krossade hans hjärta och *shaked his confidence daily*, och mamma som skrattande och bad honom spela mer. *Spela något mer för mig, John, vad som helst.*

Och John spelade låten om den gamla åkaren och den unga fröken Cecilia.

När jag tänkte på dem båda, var det ofta så, John och Cecilia på en lövad dansbana, pappas arm om hennes midja, kropparna tätt tillsammans.

Ändå var det inte en make och en familj mamma drömt om som liten flicka. Cecilia ville gå genom livet ensam och fri och leva för konsten. I tidiga tonåren började hon fantisera om en liten vindsvåning i Europa. Ibland tog hon med mig dit i tankarna, till knarri-

ga trappor, dragiga rum, färg, liv, musik, människor som kom och gick, samtal om världen och konsten, cigaretter med munstycken, vin. Men livet hade lett henne in på en annan väg. Livet hade fått henne att stanna i Silverbro, en plats som hon i sina mörka stunder beskrev som en trakt där flickor försvann och drömmar dog.

John älskade Cecilia, men älskade Cecilia honom lika mycket tillbaka?

Vissa människor nöjer sig med att älska, andra med att bli älskade, sa mamma en gång när jag frågade henne rakt ut. Och om du ska ha en man, så ta en som älskar dig så som pappa älskar mig. Lovar mig det, Vega.

Och löftesbrytaren lovade.